

Arrest

nr. 229 190 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Louis Mettewielalaan 9/38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 12 november 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019, waarbij de terechting wordt bepaald op 21 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HERIMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2019 wordt verzoeker tegengehouden door de politie. Na een controle van de vingerafdrukken, richten de Belgische autoriteiten op 22 oktober 2019 een terugnameverzoeker aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III Verordening).

1.2. Op 13 november 2019 wordt een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

**"BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET
BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP
OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT**

Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer die verklaart te heten,

naam : F.

voornaam : F.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : ERITREA

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: F.B. °...° Eritrea; W.F.F. °(...) Eritrea

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokken teruggelied naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Italië op 18.10.2019. Op 22.10.2019 werd er voor betrokken een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 04.11.2019 instemden met de terugname van betrokken op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 18.10.2019 aan de politie van Brugge dat hij sedert 2 maanden in België verblijft. Hij wil naar Engeland gaan. Verder geeft hij aan dat hij wegens problemen niet kan terugkeren naar zijn herkomst land. Betrokkene zegt nergens vingerafdrukken te hebben gegeven en nergens internationale bescherming te hebben gevraagd. Verder verklaart betrokken niet ziek te zijn en geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

Op 21.10.2019 verklaart betrokken in het gesloten centrum van Brugge dat hij een broer in Engeland heeft.

Verder geeft hij aan dat hij soms last heeft van maagoprispingen. Verder geen andere problemen. Op 23.10.2019 verklaarde de centrumarts dat betrokken niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art. 3 EVRM.

Op 06.11.2019 verklaarde betrokken in het gesloten centrum dat hij vrijwillig wil terugkeren naar Italië. We benadrukken dat de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokken. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §1, van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit impliceert dus dat het door betrokken in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Italië, opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het krijgen van internationale bescherming en de Italiaanse instanties zullen het onderzoek van het verzoek kunnen verder zetten of aanvatten, indien

de betrokkenen dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkenen niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek.

Bovendien zal de betrokkenen gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkenen dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkenen voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkenen zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkenen brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkenen slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatrieerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Op 06.11.2019 verklaarde betrokkenen in het gesloten centrum dat hij vrijwillig wil terugkeren naar Italië. De betrokkenen maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkenen verklaarde in het hoorrechtverslag van 18.10.2019 aan de politie van Brugge dat hij wegens problemen niet kan terugkeren naar zijn herkomst land.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkenen geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkenen het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkenen aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Country report Italy (AIDA- update 16/04/2019 : The report was written by Caterina Bove of the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRI. This report draws on practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources.; Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie (Renseignement du Département juridique Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR) – 08/05/2019 – Maragarite Zoetewij et Adriana Romer; UNHCR, « Italy weekly snapshot- 30december 2018 »; Circular letter n1.2019, 08.01.2019 niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming

in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenschelijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenschelijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenschelijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkenen, na overdracht, niet in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkenen zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eerder welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het

systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkenen wordt toegevoegd, en de door betrokkenen aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkenen om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkenen. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 18.10.2019 aan de politie van Brugge niet ziek te zijn.

Op 21.10.2019 verklaart betrokkenen in het gesloten centrum van Brugge dat hij soms last heeft van maagoprispingen. Verder geen andere problemen. Op 23.10.2019 verklaarde de centrumarts dat betrokkenen niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art. 3 EVRM.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkenen geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkenen niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkenen geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkenen zou lijden

aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkenen en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkenen sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkenen niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkenen verklaarde in het hoorrechtverslag van 18.10.2019 aan de politie van Brugge geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

Op 21.10.2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij een broer in Engeland heeft.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkenen is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heerdie verklaart te heten,

naam : F.

voornaam : F.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : ERITREA

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: F.B. °(...) Eritrea; W.F.F.

°(...) Eritrea

vastgehouden wordt te Brugge met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkenen.

O 1° de betrokkenen heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkenen beweert sinds twee maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

O 2° de betrokkenen heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkenen verbergt zijn echte identiteit door gebruik te maken van een alias: F.B. °(...) Eritrea; W.F.F. °(...) Eritrea

O 3° de betrokkenen werkt niet mee of heeft niet meegeworkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkenen heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkenen is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding, PV BG.55.FO.004172/2019 van de SPN KUST. Betrokkenen werd aangetroffen in de haven van Zeebrugge, met de bedoeling illegaal in te schepen richting Verenigd Koninkrijk.

O 7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkenen verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling

van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 18/10/2019 dat zijn vingerafdrukken reeds in Italië werden afgenoem, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank

O 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 18/10/2019 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Italië zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie vooroemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt :

"Le moyen unique est pris de la violation :

- *de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ;*
- *de l'article 5 du règlement Dublin III et du principe général de droit audi alteram partem;*
- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie.*

1. Principes

i. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cet article consacre « l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime » .

La Cour européenne des droits de l'homme expose les principes généraux concernant l'article 3 dans les affaires d'expulsions, dans les termes suivants :

« 111. La Cour rappelle que les États contractants ont le droit, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, y compris la Convention, de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (...). Cependant, l'expulsion d'un étranger par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays. »

Comme le souligne la Cour Européenne des Droits de l'Homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 :

« 96. Dans l'arrêt M.S.S. (§ 250), la Cour a cependant estimé que la question à trancher dans l'affaire en question ne se posait pas en ces termes. À la différence de la situation dans l'affaire Muslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis faisait partie du droit positif et pesait sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transposait le droit de l'Union européenne, à savoir la directive Accueil. Ce que le requérant reprochait aux autorités grecques dans cette affaire, c'était l'impossibilité dans laquelle il s'était trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

98. Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine ». (...)

103. Il ressort également de l'arrêt M.S.S. que la présomption selon laquelle un État participant au système « Dublin » respecte les droits fondamentaux prévus par la Convention n'est pas irréfragable. Pour sa part, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la présomption selon laquelle un État « Dublin » respecte ses obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne était renversée en cas de « défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la Charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre ».

104. Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-

ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. La Cour note d'ailleurs que cette approche a été suivie par la Cour suprême du Royaume-Uni dans son arrêt du 19 février 2014.

105. Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. (...)

« 122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention. (Nous soulignons) » .

La Cour Européenne des Droits de l'Homme a estimé dans l'arrêt M.S.S. c. Belgique et Grèce Belgie du 21 januari 2011:

"298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66 67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation." (Nous soulignons)

ii. Du principe général de droit audi alteram partem et de l'article 5 du Règlement Dublin III

Le principe audi alteram partem – droit d'être entendu – est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard .

La Cour de Justice de l'Union européenne a explicité ce principe général du droit d'être entendu en indiquant :

« qu'il garantit à toute personne la possibilité de faire connaître de manière utile et effective son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (voir, notamment, arrêt M., EU :C :2012 :744, point 87 et jurisprudence citée).

« Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de addresaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). »

« Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkenen door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). »

Ce principe est également défini par le Conseil d'Etat, dans les termes suivants :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit *Audi alteram partem*. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » (nous soulignons).

Le Conseil d'Etat précise que le non-respect du principe général du droit d'être entendu entraîne l'ilégalité de la décision prise par l'autorité lorsque l'irrégularité aurait pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision .

Le règlement Dublin III a en outre précisé les modalités d'application du principe général du droit d'être entendu pour ce qui concerne la procédure de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale. L'article 5 dudit Règlement précise en effet que :

« 1. Afin de faciliter le processus de détermination de l'Etat membre responsable, l'Etat membre procédant à cette détermination mène un entretien individuel avec le demandeur. Cet entretien permet également de veiller à ce que le demandeur comprenne correctement les informations qui lui sont fournies conformément à l'article 4.

2. L'entretien individuel peut ne pas avoir lieu lorsque:

a) le demandeur a pris la fuite; ou
b) après avoir reçu les informations visées à l'article 4, le demandeur a déjà fourni par d'autres moyens les informations pertinentes pour déterminer l'Etat membre responsable. L'Etat membre qui se dispense de mener cet entretien donne au demandeur la possibilité de fournir toutes les autres informations pertinentes pour déterminer correctement l'Etat membre responsable avant qu'une décision de transfert du demandeur vers l'Etat membre responsable soit prise conformément à l'article 26, paragraphe 1.

3. L'entretien individuel a lieu en temps utile et, en tout cas, avant qu'une décision de transfert du demandeur vers l'Etat membre responsable soit prise conformément à l'article 26, paragraphe 1.

4. L'entretien individuel est mené dans une langue que le demandeur comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend et dans laquelle il est capable de communiquer. Si nécessaire, les Etats membres ont recours à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui mène l'entretien individuel.

5. L'entretien individuel a lieu dans des conditions garantissant dûment la confidentialité. Il est mené par une personne qualifiée en vertu du droit national.

6. L'Etat membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'Etat membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé. » (Nous soulignons).

iii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif .

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte .

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » (nous soulignons).

iv. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

2. Application en l'espèce

1. De la décision attaquée

La décision attaquée, fondée sur l'article 51/5/1, §2 de la loi du 15 décembre 1980, autorise la partie adverse à procéder au transfert du requérant du territoire de la Belgique vers l'Italie.

De la décision attaquée, il ressort principalement ce qui suit :

- L'intéressé aurait déclaré, dans le cadre du questionnaire droit d'être entendu complété le 18.10.2019 par la police de Bruges, se trouver en Belgique depuis deux mois, vouloir se rendre en Angleterre, ne pas pouvoir retourner dans son pays d'origine en raison de problèmes, ne jamais avoir donné ses empreintes et ne jamais avoir demandé la protection internationale, ne pas être malade et ne pas avoir de relation durable ou d'enfants en Belgique.
- Le 21.10.2019, il aurait déclaré au centre fermé avoir un frère en Angleterre et avoir parfois des problèmes gastriques.
- Le 06.11.2019, le requérant a signé une déclaration de retour volontaire vers l'Italie. Il n'aurait, durant l'audition, fait part d'aucune expérience concrète durant son séjour en Italie qu'il considérerait comme un traitement inhumain et dégradant.
- Sur base de deux rapports dont les titres sont cités dans la décision, l'administration estime qu'il ne saurait être considéré que les demandeurs de protection internationale en Italie feraient automatiquement partie d'un groupe vulnérable qui serait systématiquement exposé à des traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH. De ces rapports, il n'apparaîtrait pas non

plus que le système d'accueil italien et que la procédure de traitement des demandes de protection internationale feraient l'objet de défaillances systémiques.

- *Suite à l'entrée en vigueur du décret Salvini, le requérant ne sera pas envoyé dans un centre SPRAR mais dans un centre de première ligne tel un centre CAS ou CDA. Le fait que le requérant sera envoyé dans une structure d'accueil hors du réseau SPRAR ne signifie pas qu'il sera exclu de l'accueil ou que les structures d'accueil italiennes feraient l'objet de problèmes structurels.*

- *Sur base des déclarations du requérant et des éléments du dossier administratif, il ne serait pas question, dans le cas du requérant, de besoins spécifiques ou d'une vulnérabilité extrême.*

2. De la violation du principe général de droit audi alteram partem et de l'article 5 du règlement Dublin III, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, et des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie

De la décision attaquée, il ressort que le requérant a été entendu par la police de Bruges le 18 octobre 2019. Il aurait également fait des déclarations au centre fermé de Bruges le 21 octobre 2019. Le 6 novembre 2019, il a signé une déclaration de retour volontaire vers l'Italie.

Le 14 novembre 2019, l'hébergeuse du requérant contacte son conseil par mail et s'inquiète notamment du fait que le requérant a marqué, sans le vouloir vraiment, son accord pour un transfert vers l'Italie (pièce 2). Elle s'exprime en ces termes à ce sujet :

« (...) Lorsque son assistant social l'a convoqué pour l'informer de la réponse positive de l'Italie (donc de son renvoi là-bas), ce dernier lui aurait fait signer un document lui signifiant que si il ne signait pas cela prolongerait son séjour en détention. Monsieur Biseh, étant dans un grand état de stress, n'a pu qu'obéir à cette contrainte. Par peur que ce cauchemar ne se prolonge, il a signé son retour volontaire. Il s'en veut terriblement. Il ne veut pas retourner en Italie. (...) »

Interrogé ensuite plus précisément par son conseil – avec l'aide d'un ami pour procéder à la traduction sans qui toute communication effective aurait été impossible – sur la raison pour laquelle le requérant a signé cette déclaration alors qu'il craint un transfert en Italie, celui-ci explique que son assistant social lui aurait dit qu'il serait en détention moins longtemps s'il signait le document. Il ajoute avoir de grandes difficultés d'un point de vue psychologique quant à l'idée de rester enfermé. Ne pouvant pas supporter de rester encore plus longtemps dans le centre fermé alors qu'il y avait déjà passé bientôt trois semaines et que le fait de rester enfermé (bien que dans de bien meilleures conditions qu'en Libye) lui rappelle des souvenirs difficiles à supporter, le requérant explique avoir décidé de signer le document qui lui était présenté bien qu'il ait des craintes relatives à son transfert en Italie et n'ait aucune envie d'y retourner.

Interrogé par son conseil sur les craintes qu'il aurait exprimées à la police ou à l'assistant social du centre fermé de Bruges quant à son transfert en Italie, le requérant indique qu'on ne lui a jamais posé la question de savoir pourquoi il craint un transfert en Italie et qu'il ne s'est donc pas exprimé sur ce point. En outre, concernant l'audition menée par la police le 18 octobre 2019, le requérant précise qu'aucun interprète n'était présent, que son anglais est vraiment mauvais et qu'il avait de réelles difficultés pour comprendre la police et pouvoir s'exprimer. Concernant les échanges qu'il a pu avoir avec son assistant social au centre fermé, le requérant indique qu'un codétenu était présent pour traduire mais que jamais il ne lui a été demandé s'il avait des craintes en cas de transfert en Italie.

Pourtant, dans la décision attaquée, l'administration relève que le requérant ne fait part, durant son audition, d'aucune expérience concrète durant son séjour en Italie qu'il considérerait comme un traitement inhumain et dégradant, comme si une telle opportunité lui avait été donnée.

En l'absence d'accès au dossier administratif, le conseil du requérant n'est pas en mesure de vérifier si ce dernier a effectivement été entendu (de manière utile et effective) avant l'adoption de la décision attaquée ou si la partie adverse a estimé, suite à la déclaration de retour volontaire, qu'elle pouvait s'abstenir de procéder à une telle audition.

Ainsi, si la question lui avait été posée quant à ses craintes en cas de transfert en Italie, le requérant aurait notamment déclaré craindre être envoyé dans un centre d'accueil bondé et inadapté où les

conditions de vie sont très difficiles (comme cela a déjà été le cas quand il a séjourné précédemment en Italie), voire de devoir dormir dans la rue.

Le requérant estime également que la signature de la déclaration de retour volontaire ne dispensait pas l'autorité administrative d'entendre le requérant de manière utile et effective avant l'adoption de la décision attaquée quant à ses craintes en cas de transfert en Italie.

Ce n'est en effet pas parce que le requérant a signé cette déclaration (semble-t-il sous l'emprise d'une certaine contrainte), et a de ce fait accepté d'être transféré en Italie, qu'il n'a pas de craintes d'être renvoyé dans ce pays. L'exposé des dites craintes – si la possibilité lui avait été donnée – auraient du être prises en compte par l'autorité administrative et il n'est pas exclu qu'elles aient pu avoir une influence sur le sens de la décision attaquée.

Si ces éléments sont confirmés à la lecture du dossier administratif, il y a lieu de conclure que le requérant n'a pas eu la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de la décision attaquée. Sur la base des éléments susmentionnés, et si ceux-ci sont confirmés à la lecture du dossier administratif, il convient de conclure que la partie adverse a donc violé :

- *D'abord, le principe général de droit audi alteram partem ainsi que le droit d'être entendu tel que modalisé par l'article 5 du règlement Dublin III, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée. Ce faisant, la partie adverse n'a pas été en mesure de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents, de prendre sa décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée ;*
- *Ensuite, son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;*
- *Enfin, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH repose uniquement sur une audition où le requérant n'a pas été interrogé sur ses craintes en cas de transfert en Italie. La motivation de la décision querellée est de ce fait insuffisante et donc inadéquate en ce qu'elle ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce.*

3. De la violation de l'article 3 de la CEDH

Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers l'Italie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

- *En recourant à une motivation purement théorique sans procéder à aucune analyse concrète des rapports qu'elle cite, la partie adverse a violé l'obligation de motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 3 de la CEDH en son volet procédural*

Dans un arrêt n° 225 791 du 5 septembre 2019, Votre conseil a estimé ce qui suit :

" Het komt, zoals verzoeker stelt, aan de gemachtigde toe om deugdelijk onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele evaluatie, naar een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer hij een overdrachtsbesluit neemt, des te meer als het betrekking heeft op een land waarvoor de verzoeker een begin van bewijs levert dat de situatie precar is, om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dit is in casu prima facie niet gebeurd. Door de bijzonder theoretische motivering in de thans aangevochten beslissing aangaande de algemene situatie in Italië, waarbij geen afdoende concrete analyse of een afdoende concreet onderzoek kan worden vastgesteld van de aangehaalde bronnen wordt verzoeker gevuld dat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM prima facie wordt geschonden (Nous soulignons) ".

Les considérations contenues dans cet arrêt sont applicables mutatis mutandis au cas d'espèce, la décision attaquée étant par ailleurs pour ainsi dire quasiment identique à celle faisant l'objet de l'arrêt précité, l'autorité administrative se limitant à citer des titres de rapports sans qu'il ne soit procédé à une analyse concrète de leur contenu.

Dans la décision attaquée, l'autorité administrative se contente en effet de citer deux titres de rapports récents et considère – sans aucune analyse de leur contenu – qu'il n'existerait actuellement en Italie aucune défaillance systémique dans le système d'accueil italien et dans la procédure de traitement des demandes de protection internationale. La décision attaquée ne permet cependant aucunement de comprendre en quoi l'autorité parvient à cette conclusion.

En l'espèce, la décision attaquée se contente de conclure que les rapports qu'elle cite ne mentionnent pas explicitement qu'il serait question de défaillances systémiques et que le HCR n'a pas appelé les Etats à renoncer aux transferts en Italie. Ces éléments, bien que pertinents, sont insuffisants – à eux seuls – pour exclure la possibilité qu'il existe effectivement des défaillances systémiques en Italie et pour pouvoir considérer que l'administration aurait mené une enquête suffisamment approfondie du risque réel, ou non, que le requérant soit soumis à des traitements inhumains et dégradants en Italie pour pouvoir lever tout doute raisonnable quant au risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Le seul élément concret auquel se réfère l'autorité administrative concerne les conséquences du décret Salvini et le fait que le requérant, suite à son transfert en Italie, sera transféré dans un centre d'accueil de première ligne tel qu'un des grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans un centre d'accueil d'urgence (CAS) sans que cela ne signifie qu'il ne bénéficiera pas de l'aide matérielle ou qu'il existerait un problème structurel des centres d'accueil en Italie.

Pourtant, du rapport le plus récent (le rapport de l'OSAR du 8 mai 2019) et donc le mieux à même de tenir compte des répercussions concrètes du décret Salvini – auquel il est pourtant fait référence dans la décision attaquée –, il ressort notamment que tous les demandeurs de protection internationale, en ce compris les personnes vulnérables, qui sont transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne peuvent plus être hébergées que dans ces deux types de centres alors que les conditions d'accueil qui y règnent ne correspondent souvent pas aux exigences juridiques minimales de telle sorte qu'elles « doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes » .

Bien que la décision attaquée cite les titres de deux rapports récents, il ne ressort aucunement de la motivation que l'autorité administrative aurait tenu compte des informations les plus récentes contenues dans ces rapports, lesquels font état de lacunes substantielles du système d'accueil italien et du traitement des demandes de protection internationale en Italie.

C'est d'ailleurs à ce constat qu'est parvenu Votre Conseil, dans un récent arrêt n° 238 784 du 7 novembre 2019 (pièce 4), en ces termes :

« Dès lors, le Conseil ne peut que constater que dès lors qu'il ne ressort nullement de la motivation de la décision attaquée que la partie défenderesse aurait tenu compte des informations les plus récentes – et les plus circonstanciées – qu'elle avait à sa disposition, elle a manqué de réaliser, dans la présente affaire, un examen rigoureux de l'ensemble des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

Ce constat s'impose d'autant plus qu'en l'espèce, à la lecture du rapport AIDA et du rapport de l'OSAR, les réformes d'octobre 2018 ont un impact certain sur l'examen des questions relatives au traitement au fond des demandes de protection internationale, aux conditions d'accueil prévalant actuellement dans le système italien et à la situation particulière des demandeurs de protection internationale ayant fait l'objet d'un transfert dans le cadre du Règlement Dublin III (...)

Au vu des développements qui précèdent, le Conseil considère, à la suite de la partie requérante, qu'en ce que la décision attaquée ne fait aucunement état des lacunes substantielles caractérisant le système d'accueil italien et le traitement des demandes de protection internationale dans ce pays, pourtant clairement identifiées et détaillées dans les rapports sur lesquels elle soutient se fonder et qui figurent au dossier administratif, elle empêche le Conseil de savoir si ces manquements pourraient ou non, au vu des circonstances particulières de l'espèce et du profil particulier du requérant (et notamment au vu du fait qu'il n'est pas contesté qu'il a introduit une première demande de protection internationale en

Italie le 8 octobre 2013, comme il ressort amplement du dossier administratif et notamment du document HIT EURODAC qui y figure, sans qu'il apparaisse d'un quelconque élément du dossier administratif qu'il ait reçu, jusqu'à son départ en 2018, de réponse à ladite demande), constituer dans son chef un risque réel de subir des traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH, de sorte que la motivation de la décision attaquée apparaît, prima facie, insuffisante sur ce point précis (...)

Le Conseil estime qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant actuellement en Italie, en particulier depuis la réforme d'octobre 2018, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions, ce qui n'est pas le cas en l'espèce (...)

Partant, au terme de l'ensemble des développements faits supra, le Conseil juge que la partie défenderesse a, prima facie, méconnu son obligation de motivation adéquate et suffisante de la décision attaquée et reste par conséquent en défaut de démontrer qu'elle s'est livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Nous soulignons).

Les considérations contenues dans cet arrêt sont – au vu de la motivation de la décision attaquée quasiment identique – applicables mutatis mutandis au cas d'espèce.

- *Confrontée à de nombreuses informations récentes extrêmement critiques du système d'accueil italien et du traitement des demandes de protection internationale – dont certaines pointent vers l'existence de « défaillances systémiques » – il appartenait à l'autorité administrative de motiver sa décision de manière complète en exposant clairement les informations sur lesquelles elle se fonde pour conclure à l'absence de telles défaillances*

La décision attaquée considère l'absence de défaillances systémiques en Italie sur base des rapports qu'elle cite alors que plusieurs éléments contenus dans ceux-ci semblent clairement indiquer le contraire. Qu'il ne saurait donc être conclu que l'autorité administrative a procédé à une enquête suffisamment approfondie.

En effet, si l'autorité administrative avait procédé à une enquête appropriée et rigoureuse en prenant en compte l'ensemble des éléments dont elle avait ou aurait dû avoir connaissance, elle aurait pris une décision différente et aurait conclu au risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de transfert du requérant en Italie.

Concernant les lacunes substantielles affectant le système d'accueil italien et le traitement des demandes de protection internationale en Italie, il ressort ce qui suit du rapport de l'OSAR du 8 mai 2019, rapport le plus récent, le plus à jour et donc le mieux à même de tenir compte des répercussions concrètes du Décret Salvini depuis son entrée en vigueur :

« L'Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) recommande de renoncer à des transferts vers l'Italie. A son avis, le système italien de l'asile présente de graves défaillances. (...)

La situation s'est encore aggravée après les élections du printemps 2018 et en particulier depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini en octobre 2018. Des informations et des rapports émanant d'ONG locales et d'avocates et avocats sur place confirment cette tendance marquée. Des rabattements budgétaires ont un effet tel sur les conditions d'accueil dans les centres d'hébergement du premier degré que l'accès aux soins et à l'aide juridique est encore plus limité que précédemment. Les personnes requérantes d'asile en Italie se trouvent souvent dans une situation d'extrême pauvreté matérielle qui ne leur permet pas de satisfaire leurs besoins les plus essentiels comme la nourriture, l'hygiène corporelle et un espace où dormir. Cela est préjudiciable à leur santé physique et/ou psychique et finalement à leur dignité humaine (...)

Cela signifie que toutes les personnes requérantes d'asile, y compris les personnes vulnérables, qui sont transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne peuvent plus être hébergées que dans les grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans des centres d'accueil d'urgence (CAS). Or, les grands centres collectifs et les centres d'accueil d'urgence ne disposent toujours pas d'infrastructures

adéquates en matière de soins médicaux et d'assistance psychologique. De plus, leurs conditions d'accueil ne correspondent souvent pas aux exigences juridiques minimales. (...)

Et il n'y aura guère de moyens disponibles pour l'encadrement des personnes vulnérables. (...)

Selon le HCR, le placement de personnes vulnérables dans les grands centres collectifs, comme le veut la pratique depuis octobre 2018, est particulièrement problématique. (...)

Les conditions dans les CAS et les CARA sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes de telle sorte qu'elles doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes. (...)

Ces personnes (les dublin returnees) – pour autant qu'elles le soient – sont fréquemment hébergées dans de grands centres collectifs qui sont inadaptés aux personnes vulnérables et qui ne tiennent pas compte de leurs besoins particuliers. (...)

En vertu du droit de l'UE, les personnes requérantes d'asile vulnérables ont le droit d'être traitées avec un soin particulier. Il s'agit aussi des personnes ayant un trouble psychique et de celles ayant souffert de la torture et d'autres formes graves de violence psychique ou physique. « Dans le cadre de la nouvelle réglementation introduite dans le décret Salvini, les besoins et conditions individuels des personnes requérantes d'asile ne sont toutefois pas pris en considération car le nouveau capitolato ne prévoit aucun moyen permettant de maîtriser des problèmes psychiques et sanitaires spécifiques » (...)

Le 15 octobre 2018, le Tribunal administratif de Pau a admis un recours contre une décision de transfert Dublin en Italie. Il s'est basé sur de récents rapports de Médecins sans frontières, d'Amnesty International et de l'OHCHR sur l'accueil et les conditions de détention en Italie pour en conclure qu'il existerait, dans ce pays, des 'défaillances systémiques' dans la procédure d'asile et dans le système d'accueil, qui nuiraient avant tout à l'assistance médicale et à l'hébergement des personnes se trouvant en procédure d'asile. Un transfert en Italie exposerait la personne concernée au risque d'un traitement inhumain. (...)

L'OSAR recommande de renoncer à des transferts vers l'Italie. (Nous soulignons) »

La décision du Tribunal administratif de Pau du 15 octobre 2018 précitée a ainsi conclu à l'existence de « défaillances systémiques » dans la procédure d'asile et dans le système d'accueil italien estimant qu'un transfert en Italie exposerait la personne concernée au risque de traitement inhumain. Cette décision est jointe à la présente requête (pièce 5).

Concernant la possibilité d'accéder à nouveau au système d'accueil pour les personnes, telles le requérant, ayant déjà sollicité une protection internationale en Italie, le rapport de l'OSAR (pages 13 et 14) précise également ce qui suit :

« Sur la perte du droit à l'hébergement, les règles du décret 142/2015 restent valables : si une personne quitte le centre sans annoncer son départ, elle est réputée partir volontairement et elle perd son droit à l'hébergement. (...)

Le fait de quitter les centres d'accueil sans permission est aussi utilisé comme motif de retrait de l'accès au système de l'asile de sorte que les personnes transférées en Italie dans le cadre de Dublin sont en général empêchées de retourner dans les centres d'accueil (Nous soulignons) ».

Concernant la question de la pression exercée sur le système d'accueil italien, la décision attaquée estime qu'il n'y aurait actuellement pas de forte pression sur la capacité d'accueil. Pourtant, les informations contenues dans le rapport OSAR sont largement plus nuancées sur ce point (pages 11 et 12) :

« La pression qui s'exerce sur le système italien de l'asile est connue depuis longtemps. Les centres ordinaires et les centres d'accueil d'urgence sont bondés et les personnes en procédure d'asile mais aussi les personnes au bénéfice d'un statut de protection vivent souvent dans des conditions précaires. L'OSAR observe la situation en Italie depuis un certain temps et a déjà publié plusieurs rapports sur le sujet.

Le nombre des personnes requérantes d'asile nouvellement arrivées en Italie a fortement baissé en 2018 par rapport à l'année précédente. Notamment en raison de la collaboration douteuse entre autorités italiennes et libyennes dans le cadre de l'accord de février 2017. Selon le HCR, la période de janvier à septembre 2018 a connu l'enregistrement de seulement 21'000 nouvelles arrivées en Italie contre 105'400 pendant la même période en 2017. Au total, le ministère italien de l'intérieur a enregistré en 2018 53'596 nouvelles demandes de protection. Cela ne signifie pas pour autant que la pression sur le système italien de l'asile ait faibli. L'Italie continue de recevoir de très nombreuses demandes de reprise en charge ou de prise en charge dans le cadre du Règlement Dublin III (plus de 31'000 en 2018). La plupart du temps, elle ne répond pas dans le délai fixé et se rend ainsi automatiquement responsable de mener la procédure d'asile. En outre, il y a une immense quantité de dossiers en souffrance, la décision de première instance sur l'asile se faisant attendre en moyenne deux ans depuis le dépôt de la demande. Il s'ensuit que le nombre de personnes dont la procédure d'asile est pendante reste très élevé. En même temps, des unités d'accueil sont fermées et celles qui ne le sont pas sont absorbées par des centres plus grands (et plus anonymes). « Les conditions dans les CAS et les CARA sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes de telle sorte qu'elles doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes » (Nous soulignons) ».

De la décision attaquée, il ne ressort aucunement que l'administration aurait effectivement tenu compte des informations susmentionnées, lesquelles pointent clairement vers l'existence d'un risque effectif de défaillances systémiques en Italie. Confrontée aux informations particulièrement critiques contenues dans le rapport AIDA et le rapport de l'OSAR, il appartenait à tout le moins à l'autorité administrative de motiver sa décision sur ce point, et d'exposer pour quelles raisons elle estime qu'il y aurait suffisamment d'informations disponibles qui indiquerait le contraire, quod non.

La décision attaquée ne permet aucunement de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce. De ce fait, la motivation est incomplète, imprécise et inadéquate en violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs. Des considérants qui précèdent, il ressort également que l'autorité administrative n'a pas procédé à une enquête suffisamment approfondie du risque réel de traitements inhumains et dégradants en cas de transfert du requérant en Italie, en violation de l'article 3 de la CEDH en son volet procédural.

- *La partie adverse s'est abstenu de se livrer à un examen sérieux, rigoureux et approfondi de la vulnérabilité particulière du requérant, victime de tortures, en violation de l'article 3 de la CEDH en son volet procédural*

Comme exposé supra, le requérant a vécu des événements particulièrement traumatisants, en particulier en Libye où il a été emprisonné presque deux ans et où il a fait l'objet de tortures et de traitements inhumains et dégradants. En l'absence d'accès au dossier administratif du requérant, son conseil n'est pas en mesure de vérifier si cet élément d'information a été porté à la connaissance de l'autorité administrative avant l'adoption de la décision attaquée. Son conseil n'est également pas en mesure de vérifier si une telle opportunité lui a été donnée et si le requérant a été entendu, ou non, de manière utile et effective et a eu, ou non, la possibilité de faire part des éléments susmentionnés.

Vu l'urgence du recours introduit, il a été impossible que l'état psychologique du requérant puisse être examiné par un psychiatre ou un psychologue afin d'attester des traumatismes avant l'introduction du présent recours. Il n'a pas non plus été possible d'obtenir un certificat médical attestant desdites cicatrices de torture. Plusieurs mails ont pourtant été envoyés au service médical du centre fermé afin qu'un tel certificat soit rédigé (pièce 3). En revanche, l'hébergeuse du requérant confirme les propos de celui-ci quant à son expérience en Libye (pièce 2).

Au vu des rapports internationaux récents, le requérant estime qu'en cas de transfert en Italie, il ne recevra pas de traitement adéquat adapté à ses besoins en tant que victime de torture. Le requérant considère en effet qu'il n'aura pas accès à un logement ou à des soins appropriés au vu de sa vulnérabilité particulière ni à aucun support émotionnel dont il a pourtant besoin.

Du récent rapport de l'OSAR du 8 mai 2019, il ressort en effet, que, depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini en octobre 2018, tous les demandeurs de protection internationale, en ce compris les personnes vulnérables, telles le requérant, qui sont transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne peuvent plus être hébergées que dans les grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans des centres d'accueil d'urgence (CAS) alors que, d'une part, ces centres ne disposent toujours pas d'infrastructures adéquates en matière de soins médicaux et d'assistance psychologique, et que, d'autre

part, les conditions d'accueil de ces centres ne correspondent souvent pas aux exigences juridiques minimales , de telle sorte qu'elles doivent étres qualifiées d'inhumaines et dégradantes . Suite à l'entrée en vigueur de ce décret, dont l'un des objectifs est la diminution drastique des frais du système italien d'accueil, il ressort clairement qu'il n'y aura guère de moyens disponibles pour l'encadrement des personnes vulnérables . De ces rapports, il ressort également que les personnes transférées en Italie sur base du Règlement Dublin ne trouvent souvent pas ou trop peu de soutien. Elles sont en effet fréquemment hébergées dans de grands centres collectifs qui sont inadaptés aux personnes vulnérables et qui ne tiennent aucunement compte de leurs besoins particuliers .

Le requérant souhaite également mettre en évidence une décision du 3 septembre 2018 du Comité contre la torture. Dans cette décision, il a ainsi considéré que les Etats sont tenus d'examiner de manière individuelle chaque cas qui se présente devant eux sans conclure automatiquement à l'absence de vulnérabilité particulière des demandeurs d'asile. Dans cette décision du 3 septembre 2018, le Comité contre la torture a tenu dument compte de nombreux rapports décrivant les conditions d'accueil largement déficientes en Italie, telles que la capacité insuffisante d'accueil, les conditions de vie difficiles dans les centres, l'accès très limité à des traitements médicaux et psychiatriques ainsi que l'absence de procédure pour identifier les victimes de tortures . Dans cette décision, le Comité contre la torture a estimé que l'Etat partie aurait du procéder à un examen individualisé du risque auquel la personne concernée serait confrontée en cas de transfert en Italie au vu de sa vulnérabilité particulière en tant que demandeur de protection internationale et en tant que victime de torture . Le Comité a ainsi considéré que l'Etat partie n'avait pas examiné si des services de réhabilitation appropriés pour les victimes de torture étaient disponibles en Italie. Vu l'absence d'examen suffisamment individualisé par l'Etat partie relatif aux conséquences d'un transfert de la personne concernée en Italie, le Comité contre la torture a estimé que ledit transfert priverait le requérant de son droit à la réhabilitation en tant que victime de torture, et que cette situation équivaudrait, pour la personne concernée, à un mauvais traitement . Dans le cas d'espèce, le Comité a même conclu que ce mauvais traitement pouvait, vu le risque de tentative de suicide, atteindre un niveau équivalent à celui de la torture . Le requérant estime que cette jurisprudence est applicable mutatis mutandis à son cas.

En l'absence de toute prise en considération de la vulnérabilité particulière du requérant, la partie adverse n'a pas procédé à un examen rigoureux et effectif du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en violation de ladite disposition en son volet procédural.

Au vu des considérations qui précèdent, le requérant a apporté à Votre Conseil un début de preuve qu'en cas de transfert vers l'Italie, il sera soumis à un traitement inhumain et dégradant au sens de la CEDH, non seulement au regard de sa situation particulière, en tant que victime de tortures ayant précédemment introduit une demande de protection internationale en Italie et ayant quitté un centre d'accueil avant qu'une décision n'ait été prise, mais également au regard des rapports généraux desquels il ressort clairement que les demandeurs d'asile dublinés en Italie sont envoyés dans des centres où les conditions de vie sont qualifiées d'inhumaines et dégradantes, et ne sont pas adaptées aux besoins particuliers des personnes vulnérables."

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestrafingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52.3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het

wederzijds vertrouwensbeginsel. Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenschelijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103-104).

Ook het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar benadrukt terzelfdertijd dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenschelijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenschelijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het HvJ in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenschelijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wat betreft de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië in de bestreden beslissing verwijst naar verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zijnde:

- Het AIDA-rapport update van 16/04/2019
- het OSAR-rapport van 8 mei 2019 "situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie";
- de "Italy weekly snapshot - 30 december 2018" van UNHCR;
- de circular letter n. 1.2019 van 8 januari 2019.

De verwerende partij stelt dat hieruit "niet zonder meer gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn."

En verder: "In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

En verder ten aanzien van het Salvini-decreet: "Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet" werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijnsopvangsstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkenen na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkenen zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, 'Italy weekly snapshot - 30 December 2018' (...)). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan."

3.2.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de landeninformatie enkel kort citeert en de aangehaalde rapporten niet aan een deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft onderworpen. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt de titel en auteur van het AIDA-rapport op te sommen, maar nalaat aan te duiden op grond van welke passages of vaststellingen in dit rapport verweerde tot de conclusie is gekomen dat er geen systemische tekortkomingen zijn in Italië. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat door te verwijzen naar het meest recente AIDA-rapport niet blijkt op welke wijze de verwerende partij zich heeft vergewist van de actuele behandeling van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië. Dit betoog onderbouwt de verzoekende partij onder meer door te verwijzen naar een arrest van de Raad in een gelijkaardige zaak.

3.2.5. De Raad stelt prima facie vast dat dit in casu opnieuw het geval is. De verwerende partij heeft wat betreft de algemene situatie in Italië voor Dublinterugkeerders wel relevante, recente rapporten, zoals

het laatste AIDA- en OSAR-rapport, opgesomd. Zonder enige concrete besprekking van cruciale aspecten zoals de toegang tot de procedure voor internationale bescherming of de toegang tot adequate menswaardige opvang voor Dublinterugkeerders concludeert de verwerende partij dat er geen sprake is van systemische tekortkomingen in Italië louter omwille van het feit dat in de aangehaalde rapporten niet uitdrukkelijk is geconcludeerd dat het systeem van internationale bescherming en de opvang structurele tekortkomingen vertoont of dat UNHCR nog niet uitdrukkelijk heeft opgeroepen om geen Dublinterugkeerders naar Italië over te dragen. Ook wanneer het UNHCR de staten niet uitdrukkelijk afraadt of zelfs verbiedt om personen over te dragen aan Italië, is de verwerende partij verplicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van het al dan niet reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een beoogde overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat. De rapporten van het UNHCR zijn wel pertinente rapporten waaraan een bepaald gewicht mag gegeven worden in de motivering van de bestreden beslissing. Doch dient de verwerende partij een deugdelijk onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele analyse, wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen.

De motivering van de bestreden beslissing heeft ook betrekking op de gevolgen van het 'Salvinidecreet'. Met verwijzing naar de 'circular letter', geeft de verwerende partij aan dat het belangrijkste gevolg van voormeld decreet is dat verzoekers van internationale bescherming enkel nog in eerstelijnsopvangvoorzieningen zoals de CAS-centra of CDA-centra worden opgevangen. Hieromtrent is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij niet zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat het overbrengen van verzoekers van SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren geenszins impliceert dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten. De verzoekende partij voert hieromtrent evenwel prima facie terecht aan dat het aangewezen was de gevolgen van dit decreet niet enkel in theorie, volgens de letter van het decreet, te beschrijven, doch eveneens de gevolgen in de praktijk ervan te analyseren. De Raad kan de verwerende partij in theorie volgen dat het louter overbrengen van verzoekers van internationale bescherming van een tweedelijnsopvangstructuur naar een eerstelijnsopvangstructuur op zich geenszins een structurele tekortkoming impliceert, doch moet wederom vaststellen dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren over de situatie in die eerstelijnsopvangstructuren terwijl de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel ingaat op de situatie in die centra. De Raad moet voorts vaststellen dat de verzoekende partij op haar beurt niet enkel in theorie naar recente relevante rapporten van betrouwbare bronnen heeft verwezen, maar ook concreet heeft aangegeven met citaten over verschillende aspecten van de procedure voor internationale bescherming en van de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders waarom er volgens haar wel een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan Italië. De verzoekende steunt zich daarbij op het –eveneens in de bestreden beslissing aangehaalde- rapport van OSAR, "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" van 8 mei 2019 ; en van een beslissing van de VN antifoltercomité nr. 741/2016 van 3 september 2018.

Anders dan de verwerende partij verwijst de verzoekende partij naar concrete en relevante passages ter onderbouwing van haar standpunt dat een overdracht aan Italië artikel 3 van het EVRM schendt. De verzoekende partij licht aan de hand van het OSAR-rapport uitgebreid toe waarom, in het bijzonder door de inwerkingtreding van het Salvini-decreet, de opvangomstandigheden in Italië dermate zouden zijn afgebouwd dat een overdracht niet meer toelaatbaar is in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Zonder zich uit te spreken over de vraag of al het voorgaande prima facie volstaat om aan te nemen dat de situatie dermate ernstig is in Italië dat er sprake is van systematische tekortkomingen aangaande de procedure voor internationale bescherming en/of de opvangsituatie voor een Dublinterugkeerder, blijkt hieruit prima facie wel dat de situatie in Italië bepaalde bezorgdheden doet rijzen die maken dat het de verwerende partij toekomt een grondige analyse te maken van de situatie voor een Dublinterugkeerder in geval van gedwongen overdracht naar Italië zoals in casu wordt beoogd. De Raad moet samen met de verzoekende partij vaststellen dat in casu niet blijkt dat de verwerende partij het vereiste diepgaande en deugdelijke onderzoek heeft gevoerd, waardoor zij niet kan vaststellen dat elke gerede twijfel is weggenomen dat een overdracht een reëel risico oplevert op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het komt de Raad niet toe, en dit des te meer in de versnelde procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, om in de plaats van het bestuur de grondige analyse te maken en te trachten te ontwaren waarom de verwerende partij op grond van de gevoegde rapporten tot de conclusie is gekomen dat ondanks de kritische aard ervan er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht.

In de bestreden beslissing somt de verwerende partij voor wat betreft de algemene situatie in Italië voor Dublinterugkeerders wel relevante en recente rapporten op, zoals het laatste AIDA- en OSAR-rapport, maar prima facie zonder concreet in te gaan op cruciale aspecten, zoals de toegang tot de procedure

voor internationale bescherming of de toegang tot adequate menswaardige opvang voor Dublinterugkeerders, concludeert de verwerende partij dat er geen sprake is van systemische tekortkomingen in Italië louter omwille van het feit dat in de aangehaalde lijvige rapporten niet uitdrukkelijk geconcludeerd is of zou zijn dat het systeem van internationale bescherming en de opvang structurele tekortkomingen vertoont of dat UNHCR nog niet uitdrukkelijk heeft opgeroepen om geen Dublinterugkeerders naar Italië over te dragen.

De Raad heeft reeds eerder gesteld dat het feit dat UNHCR niet uitdrukkelijk alle staten oproept af te zien van overdrachten aan Italië, weliswaar een pertinent element is, maar het stelt de verwerende partij niet vrij van haar verplichting om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van het al dan niet reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een beoogde overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat. Het komt, zoals de verzoekende partij stelt, aan de verwerende partij toe om een grondig onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele evaluatie, naar een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer zij een overdrachtsbesluit neemt, des te meer als het betrekking heeft op een land waarvoor de verzoekende partij een begin van bewijs levert van specifieke bezorgdheden in de situatie van Dublinterugkeerders, om op die manier elke gerechte twijfel weg te nemen. Dit is in de bestreden beslissing prima facie niet gebeurd. Door de bijzonder theoretische motivering in de besteden beslissing aangaande de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië, waarbij geen afdoende concrete analyse of een afdoende concreet onderzoek kan worden vastgesteld van de aangehaalde bronnen, wordt de verzoekende partij gevuld dat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM prima facie wordt geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet prima facie geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akten is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 12 november 2019 van de gemachtigde van de minister tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, is voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 12 november 2019, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechting op vijfentwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

C. VERHAERT